

[J. O. Krag.]

Så må jeg også for at føre min debat med finansministeren til ende — for det er selvfølgelig en form for debat, at man stiller spørgsmålet den ene dag og får besvarelse den næste — kvittere for, at finansministeren så klart vedstår, at i hvert fald den del af hans finanspolitik, der gik ud på, at det var uhyre vigtigt at fremkalde et kasseoverskud, er brudt sammen.

Finansministeren siger, at når han ikke rigtig ville kommentere dette i går, var det, fordi han havde lagt sig på sinde et godt råd, han havde fået af mig ved samlingens begyndelse, nemlig at megen tale giver fortrydelse. Jeg synes, det er udmærket, at finansministeren lægger sig de råd på sinde, jeg måtte give ham. Men jeg tror, at finansministeren skal gøre sig klart, at det ikke bare er megen tale, der giver fortrydelse. Kan det ikke tænkes at give nogen fortrydelse, når der lægges op til en ganske bestemt finanspolitik gennem valgkampen og gennem de mange taler, der holdes herinde og ude i landet, og som går ud på, at vi skal have et stort, et betydeligt kasseoverskud, og man så den dag, da man konstaterer, at trods de mange ofre er kasseoverskuddet væk, bare får svaret: „Nå“ og et spinkelt håb om, at de gode resultater vil komme alligevel? Kan man føre finanspolitik på den måde? Det er dog ikke noget tilfældigt, når en finansminister på sin regerings vegne giver udtryk for en bestemt finanspolitik. Det er ikke noget, man kan tage så let, at når det viser sig, at den ikke holder stik — kasseoverskuddet er der ikke mere, det er brugt på en i øvrigt yderst tvivlsom måde — siger man bare: „Nå“. Jeg tror ikke, man kan føre finanspolitik på den måde, og jeg tror, finansministeren vil erfare, at gør han det også i fremtiden, kan også det give fortrydelse, uanset hvor fåmælt finansministeren er under de finanspolitiske debatter.

Ja, så er denne folketingsamling ved at ebbe ud, medmindre der sker noget særligt i sommerens løb. Jeg har i en fjernsynstransmitteret debat med stats-

ministeren haft lejlighed til i en form, der egnede sig til videre diskussion, at foreslå ham, om vi kunne forsøge i den kommende folketingsamling at tilrettelægge arbejdet herinde på en lidt anden måde, end vi hidtil har gjort. Som jeg sagde, da jeg bragte ham forslaget, er det ikke noget, jeg først nu er kommet i tanker om; jeg har gennem mange år, også gennem en årrække som statsminister, følt noget utilfredsstilende i, at så meget af dette tings tid går med forholdsvis små ting. Det skal man ikke opfatte på den måde, at jeg mener, de små spørgsmål ikke skal løses, eller at de små ting ikke er vigtige. Der er givetvis mange af de mindre sager, vi beskæftiger os med, som har stor betydning for et større eller mindre udsnit af den danske befolkning og de danske erhverv, og selvfølgelig skal de løses. Men det må være et spørgsmål om god tilrettelæggelse af folketingets arbejde, om man kan finde en måde at afvikle de mange mindre ting på uden at beslaglægge så megen tid for så mange mennesker og i sidste instans for hele tinget. Det er ikke blot i tingets interesse at overveje dette, det må i allerhøjeste grad også være i regeringens, idet det ville åbne mulighed for at koncentrere arbejdet om de større problemers løsning.

Jeg sagde i sin tid til statsministeren, at jeg kunne tænke mig fem store problemer, man skulle samles om, og det var statsministeren, så vidt jeg forstod af hans udtalelser, ikke helt uenig i, selv om han ikke var sikker på, at min prioritering var den rette. Det er jeg naturligvis heller ikke sikker på, og jeg lagde det også kun frem som et forslag til nærmere overvejelse.

Så vidt jeg erindrer, var min rækkefølge denne: for det første skulle man samle sine anstrengelser om industriudviklingen over hele landet og især i de industrifattige egne, hvor man ser en stor arbejdsløshed vise sig, så snart der er afmatning i konjunkturerne. For det andet boligbyggeriet, hvis problemer langtfra er løst trods de forenede anstrengelser herpå. For det tredje